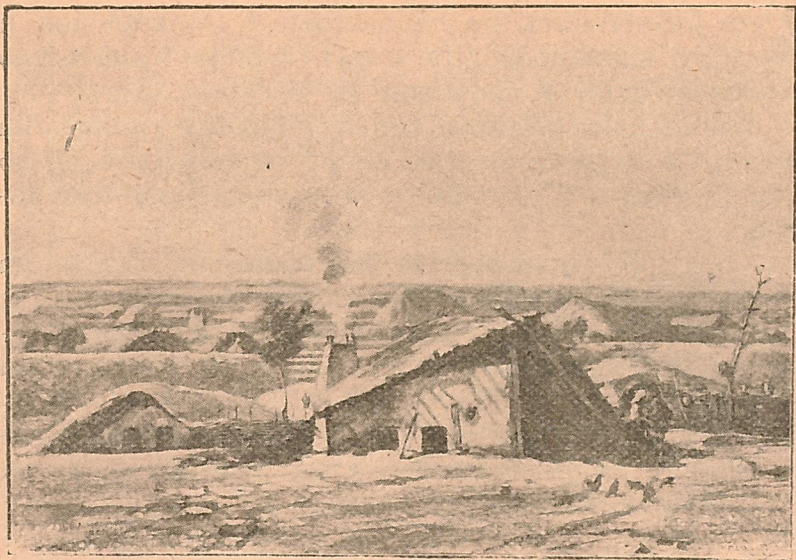

В ДУНАВСКАТА РАВНИНА.

През един зимен ден изпаднах на път в Дунавската равнина. Наближанаше да мръкне, и аз трябваше да ношувам в село, гдето не бях стъпил и нямах никакви познати. По пътя ме настигна селянин. От него узнах, че в селцето няма ни кръчма, ни кафене, гдето бих могъл да спра и пренощувам. Помолех моя случаен спътник да ми посочи къща, в която биха ме приели,

— Елате у нас, господине, каза ми той. Бедни сме, не сме за пред чужди хора, но вие няма да забелязвате.

Приех поканата с благодарност и реших да ношувам у тоя добродушен човечец, за да не тропам по портите на други непознати хора. Влязохме в селото. Къщите му, ниски и прехлупени, се гущеха под дебеляния сняг. Виждаха се само няколко по високи и хубави постройките. Всички други бяха наполовин в земята. Такава се указа и къщичката, в която бях поканен да ношувам.

Любезния стопанин ми разказа, че бедните хора тук не могат да си правят хубави къщи, защото няма